

νόμασαν δὲ οὕτω κατ' ἀρχὰς οἱ μετὰ τῶν Σινῶν συγκαινωνήσαντες Πορτογάλλοι τοὺς ἀρχοντας, τοὺς κατέχοντας τὰς ἀρχὰς ἐν τῷ οὐρανίῳ κράτει καὶ μάλιστα τὰς δικαστικάς.

Οἱ μανδαρίνοι διαίρουνται εἰς δύο, εἰς στρατιωτικούς καὶ εἰς πολιτικούς· δὲν διορίζεται δὲ κανεὶς μανδαρίνος, ἐὰν πρῶτον δὲν ὑποβληθῇ εἰς ἐξετάσεις καὶ ἀποδείξῃ ὅτι ἐξεπαιδεύθη καλλιεργήσας τὸν νοῦν. Θεσμὸς θαυμάσιος, ἄξιός νὰ παραδειγματίσῃ καὶ ἔθνη ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται πεπολιτισμένα.

Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐκλέγῃ τοὺς ὑπουργοὺς αὐτοῦ εἰμὴ μετὰ τῶν μανδαρίνων. Ἴσως ἤθελέ τις ἐλεεινολογήσῃ τὸν οὐράνιον ἐκεῖνον ἡγεμόνα ὅτι, εἰ καὶ ἀπόλυτος, βιάζεται ὁμως νὰ περιορίσῃ τὴν ἐκλογὴν εἰς ὠρισμένον τινα ἀριθμὸν ἀνθρώπων· ἀλλ' ἐ-

πειδὴ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν εἶναι κατώτερος τῶν πεντακοσίων χιλιάδων, ὑποθέτομεν ὅτι ἡ Αὐτοῦ ἐπουρανία Μεγαλειότης δὲν εἶναι πολλὰ ἀξιολύπητος.

Μετὰ τὴν τάξιν τῶν μανδαρίνων ἔρχεται ἡ τῶν γεωργῶν, καὶ μετὰ ταύτην ἡ τῶν ἐμπόρων καὶ βιομηχάνων.

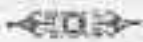
Τρεῖς θρησκεῖαι ἐπικρατοῦσιν εἰς τὴν Σινικήν· ἡ τοῦ Κομφουκίου, ἡ τοῦ Ταο-τσὺ ἢ τοῦ λογικεῦ, συγγραφεῖσαι μὲν ἐξακόσια ἔτη πρὸ Χριστοῦ ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου Λαο-Τσεῦ, παρεκτραπέισα ὁμως μετὰ ταῦτα εἰς πολυθεϊσμόν, καὶ ἡ βουδδική ἡ τοῦ Φῶ, γνωστοτέρα εἰς τὴν Εὐρώπην, διότι εἶναι ἡ ἐπικρατεστέρα τῶν θρησκειῶν τῆς Ἀσίας, ἔχουσα ὑπὲρ τὰ διακόσια ἐκατομμύρια ὁπαδῶν.

Ἐξοχὴ σινική.

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΕΚΤΙΚΟΥ ΓΩΓΥΣ.

Τὸ περὶ νεοελληνικῆς γλώσσης ζήτημα, ὅπερ ἐπὶ πλεῖστον χρόνον κατέστη τοσοῦτον πολέμοτον, ὅπερ χθές καὶ πρῶην μετὰ τοσαύτης ζέσεως ἐπησχόλει τὰς μελέτας τῶν διασημοτέρων λογίων ἀνδρῶν τοῦ ἔθνους μας, σήμερον μόλις ἐφελκύει εἰς ἑαυτὸ τὴν κοινὴν περιέργειαν, ἐξελεγχόμενον ἄγονον καὶ ἀτελεσφόρητον. Καὶ διατί; διότι οὐδέποτε ἐτέθη ἐπὶ τῶν ἀληθῶν αὐτοῦ βάσεων, διότι οὐδέποτε ἔλαβε τὴν προσηκούσαν αὐτῷ εὐρύτητα καὶ ἐπέκτασιν, διότι ἡ συζήτησις, καὶ τοὶ σφοδρὰ καὶ πεισματώδης, οὐδέποτε ὑπερέβη τὸν στενὸν τοῦτον κύκλον, ἂν πρέπη δηλ. νὰ γράφωμεν ἐλληνιστὶ ἢ χυδαῖστι, ἢ τέλος ἂν ἦναι προτιμότερον βαδιζοντες μέσῃ τινὰ ὁδῷ ν' ἀποφεύγωμεν ἐπίσης τὰ δύο ἄκρα, ἐν ἄλλοις ῥήμασιν, ἂν πρὸς

ἐπιτηδεῖαν συγγραφὴν ὀφείλωμεν νὰ περιζώμεθα τὸ ὕλικόν ἥτοι τὰς λέξεις, ἐκ τοῦ λεξικοῦ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου, ἢ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ζῶντος λαοῦ ἢ καὶ συνάμα ἐξ ἀμφοτέρων διὰ τινος κράματος.

Ἀλλ' ἐπόμενον ἦτο βέβαια τὸ ζήτημα οὕτω τεθὲν νὰ μὴ λάβῃ ποτὲ ὀριστικὴν λύσιν, ἐπόμενον ἦτο νὰ μὴ φέρῃ εἰς θετικὸν καὶ πρακτικὸν ἐξαγόμενον, ἐπειδὴ κατὰ σχῆμα πρωθύστερον ἤρξαντο ἐκείθεν, ἐνθα ὤφειλον νὰ τελειώσωσιν, ἐπειδὴ ἀντὶ πρῶτον νὰ ἐπιστήσωσι τὰς ἐρεῖνας τῶν εἰς αὐτὴν τὴν ὕψην τοῦ λόγου, εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐκφράσεως, ἀντὶ νὰ ἐπασχοληθῶσιν εἰς ὅτι ἀποπνευματόνει τὰς λέξεις, εἰς ὅτι παρέχει αὐταῖς ζῶν καὶ δύναμιν, ἐλογομάχουν περὶ τῆς ἐφαρμογῆς καὶ χρήσεως τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ εἶδους τῶν λέξεων, καθὼς ἔαν ἐφαντάζετό τις ὅτι ἀρκεῖ νὰ προσδιορίσῃ τὸ μέτρον καὶ νὰ κανονίσῃ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν συλλαβῶν, ὅπως προσψαύσῃ τὸ τέρμα τῆς ποιητικῆς τελειότητος, ὅπως ἀποδῇ αὐτόχρημα φοι-